

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 40/15

Λουξεμβούργο, 23 Απριλίου 2015

Απόφαση στην υπόθεση C-260/13
Sevda Aykul κατά Land Baden-Württemberg

Κράτος μέλος μπορεί να αρνηθεί την αναγνώριση του δικαιώματος οδήγησης στο έδαφός του σε κάτοχο αλλοδαπής άδειας οδήγησης μετά τη διάπραξη οδικής παραβάσεως στο έδαφος του κράτους μέλους αυτού η οποία μπορεί να συνεπάγεται ανικανότητα οδήγησης

Πάντως, το κράτος μέλος δεν μπορεί να αρνείται επ' άοριστον το δικαίωμα αυτό και οι όροι για την ανάκτησή του πρέπει να τηρούν την αρχή της αναλογικότητας

Η Sevda Aykul, αυστριακής ιθαγένειας, κατοικεί στην Αυστρία πλησίον των γερμανικών συνόρων. Κατόπιν υποβολής της σε αστυνομικό έλεγχο στη Γερμανία, από την αιματολογική εξέταση προέκυψε ότι οδηγούσε υπό την επήρεια κάνναβης και ότι κατανάλωνε τουλάχιστον περιστασιακώς την εν λόγω ναρκωτική ουσία. Κατά συνέπεια, οι γερμανικές αρχές έκριναν ότι η S. Aykul δεν είναι σε θέση να διαχωρίζει την οδήγηση από τη χρήση ναρκωτικών ουσιών και, επομένως, δεν είναι ικανή για την οδήγηση μηχανοκίνητου οχήματος. Συνεπώς, στην S. Aykul δεν αναγνωρίστηκε το δικαίωμα οδήγησης στη Γερμανία με την αυστριακή άδειά της οδήγησης. Πληροφορήθηκε ότι μπορούσε να ανακτήσει το δικαίωμά της να οδηγήει στη Γερμανία προσκομίζοντας ιατρο-ψυχολογική γνωμάτευση της οποίας προϋπόθεση είναι, κατά γενικό κανόνα, να αποδεικνύεται η επί ένα έτος αποχή του ενδιαφερομένου από την κατανάλωση κάθε είδους ναρκωτικών ουσιών.

Αντιθέτως, στην Αυστρία, η S. Aykul εξακολουθούσε να θεωρείται ικανή για την οδήγηση μηχανοκίνητου οχήματος και, επομένως, διατηρούσε την άδειά της οδήγησης. Συγκεκριμένα, οι αυστριακές αρχές παρεμβαίνουν μόνον αν διαπιστωθεί ιατρικώς ανικανότητα για την οδήγηση λόγω καταναλώσεως ναρκωτικών ουσιών ή υφίστανται ενδείξεις εξαρτήσεως από τις ουσίες αυτές. Ωστόσο, σύμφωνα με την έκθεση του Γερμανού ιατρού ο οποίος έκανε την αιματολογική εξέταση, η S. Aykul δεν φαινόταν να τελεί υπό την επήρεια ναρκωτικών ουσιών.

Η S. Aykul προσέφυγε ενώπιον του Verwaltungsgericht Sigmaringen (διοικητικού δικαστηρίου του Sigmaringen, Γερμανία) αμφισβητώντας τη γερμανική διοικητική απόφαση περί μη αναγνώρισεως του δικαιώματος χρήσης της αυστριακής άδειάς της οδήγησης στη Γερμανία. Κατά την S. Aykul, μόνον οι αυστριακές αρχές ήσαν αρμόδιες να κρίνουν αν ήταν ακόμη ικανή να οδηγήει μηχανοκίνητο όχημα. Στο πλαίσιο αυτό, το Verwaltungsgericht ζητεί από το Δικαστήριο να διευκρινιστεί αν η προσβαλλόμενη απόφαση προσκρούει στην υποχρέωση αμοιβαίας αναγνώρισεως των αδειών οδήγησης, όπως προκύπτει από την οδηγία 2006/126 για την άδεια οδήγησης¹.

Με τη σημερινή απόφασή του, το Δικαστήριο απαντά ότι η οδηγία για την άδεια οδήγησης, δεν απαγορεύει σε κράτος μέλος, στο έδαφος του οποίου διαμένει προσωρινώς ο κάτοχος άδειας οδήγησης εκδοθείσας σε άλλο κράτος μέλος, να αρνείται να αναγνωρίσει την ισχύ της άδειας αυτής οδήγησης λόγω παραβατικής συμπεριφοράς του κατόχου της η οποία έλαβε χώρα στο έδαφος αυτό μετά την έκδοση της άδειας οδήγησης και η οποία, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία του πρώτου κράτους μέλους, μπορεί να συνεπάγεται ανικανότητα οδήγησης μηχανοκίνητου οχήματος.

¹ Οδηγία 2006/126/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2006, για την άδεια οδήγησης (ΕΕ L 403, σ. 18, και διορθωτικό ΕΕ 2009, L 19, σ. 67).

Ασφαλώς, κατά την οδηγία, μόνον το κράτος μέλος της συνήθους διαμονής του κατόχου της άδειας οδήγησης είναι αρμόδιο να λαμβάνει μέτρα περιορισμού, αναστολής ή αφαίρεσης της άδειας οδήγησης, τα οποία επάγονται αποτελέσματα σε όλα τα κράτη μέλη.

Αντιθέτως, η οδηγία επιτρέπει σε κάθε κράτος μέλος (και όχι μόνον στο κράτος μέλος της συνήθους διαμονής) να λαμβάνει, δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας του και λόγω της επί του εδάφους του παραβατικής συμπεριφοράς του κατόχου άδειας οδήγησης που έχει εκδοθεί προηγουμένως εντός άλλου κράτους μέλους, μέτρα των οποίων το περιεχόμενο περιορίζεται στο έδαφος αυτό και το αποτέλεσμα περιορίζεται στην άρνηση αναγνώρισεως, επί του εν λόγω εδάφους, της ισχύος της άδειας αυτής.

Η επιβολή υποχρεώσεως σε κράτος μέλος να αναγνωρίζει ανεπιφυλάκτως την ισχύ άδειας οδήγησης σε κατάσταση όπως αυτή της κύριας δίκης έρχεται σε αντίθεση προς τον σκοπό γενικού συμφέροντος της Ένωσης για τη βελτίωση της οδικής ασφάλειας τον οποίο επιδιώκει ακριβώς η οδηγία. Ασφαλώς, η δυνατότητα η οποία παρέχεται σε κράτος μέλος να αφαιρεί από τον κάτοχο άδειας οδήγησης το δικαίωμα οδήγησης στο έδαφος του λόγω παραβάσεως που διαπράττεται επ' αυτού συνιστά περιορισμό στην αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισεως των αδειών οδήγησης. Εντούτοις, ο περιορισμός αυτός, ο οποίος καθιστά δυνατή τη μείωση του κινδύνου προκλήσεως ατυχημάτων της κυκλοφορίας, μπορεί να ενισχύει την οδική ασφάλεια, όπερ είναι προς όφελος όλων των πολιτών.

Επιπλέον, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι **το κράτος μέλος το οποίο αρνείται να αναγνωρίσει την ισχύ άδειας οδήγησης, σε κατάσταση όπως αυτή της κύριας δίκης, είναι αρμόδιο για να καθορίσει τους όρους τους οποίους πρέπει να πληροί ο κάτοχος άδειας οδήγησης για την ανάκτηση του δικαιώματος οδήγησης στο έδαφος του.**

Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η άρνηση αναγνώρισεως της ισχύος της εκδοθείσας σε άλλο κράτος μέλος άδειας οδήγησης στηρίζεται επί εθνικών κανόνων οι οποίοι δεν υπάρχουν οπωσδήποτε στη νομοθεσία του κράτους μέλους εκδόσεως της άδειας, δυσκόλως μπορεί να γίνει δεκτό ότι η νομοθεσία του τελευταίου αυτού κράτους προβλέπει τους όρους τους οποίους πρέπει να πληροί ο κάτοχος άδειας οδήγησης προκειμένου να ανακτήσει το δικαίωμά του να οδηγεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει πάντως τη νομολογία του σύμφωνα με την οποία κράτος μέλος δεν μπορεί να αρνείται επ' αόριστον να αναγνωρίσει την ισχύ άδειας οδήγησης που έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος, όταν στον κάτοχο της άδειας αυτής έχει επιβληθεί περιοριστικό μέτρο στο έδαφος του πρώτου κράτους μέλους.

Στο Verwaltungsgericht Sigmaringen απόκειται να εξετάσει αν, εφαρμόζοντας τους κανόνες του εσωτερικού της δικαίου, η Γερμανία αρνείται, στην πραγματικότητα, επ' αόριστον, να αναγνωρίσει την αυστριακή άδεια οδήγησης της S. Aykul. Στο πλαίσιο αυτό, εναπόκειται επίσης στο δικαστήριο αυτό να εξακριβώσει αν οι όροι τους οποίους θέτει η γερμανική νομοθεσία για την ανάκτηση του δικαιώματος οδήγησης στη Γερμανία τηρούν την αρχή της αναλογικότητας, και, μεταξύ άλλων, δεν υπερβαίνουν τα όρια του κατάλληλου και αναγκαίου μέτρου για την επίτευξη του επιδιωκόμενου από την οδηγία 2006/126 σκοπού (ήτοι τη βελτίωση της οδικής ασφάλειας).

Συναφώς, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι, σύμφωνα με τα προσκομισθέντα από τη Γερμανική Κυβέρνηση στοιχεία, σε περίπτωση μη προσκομίσεως ιατρικο-ψυχολογικής γνωματεύσεως, το δικαίωμα χρήσης στη Γερμανία της εκδοθείσας σε άλλο κράτος μέλος άδειας οδήγησης ανακτάται αυτοδικαίως μόλις, μετά την πάροδο συγκεκριμένης προθεσμίας (ήτοι πέντε ετών στην περίπτωση της S. Aykul), διαγραφεί η εγγραφή περί ελλιπούς ικανότητας από το γερμανικό μητρώο περί ικανότητας οδήγησης. Επομένως, μετά τη λήξη της εν λόγω προθεσμίας, η S. Aykul θα μπορεί εκ νέου να χρησιμοποιεί στη Γερμανία την άδειά της οδήγησης δίχως να απαιτείται να προσκομίσει ιατρικο-ψυχολογική γνωμάτευση.

Υπό το πρίσμα των στοιχείων αυτών, τα οποία εναπόκειται στο Verwaltungsgericht Sigmaringen να εξακριβώσει, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι **οι γερμανικές διατάξεις δεν αντιτίθενται προφανώς επ' αόριστον στην αναγνώριση της άδειας οδήγησης της S. Aykul.** Επιπλέον, **το γεγονός ότι η ανάκτηση, εκ μέρους της S. Aykul, του δικαιώματός της να οδηγεί**

μηχανοκίνητο όχημα στη Γερμανία, εξαρτάται είτε από την προσκόμιση ιατρικο-ψυχολογικής γνωματεύσεως (της οποίας προϋπόθεση είναι να αποδεικνύεται η επί ένα έτος αποχή του ενδιαφερομένου από την κατανάλωση κάθε είδους ναρκωτικών ουσιών), είτε από την πάροδο πενταετούς προθεσμίας, φαίνεται, κατά το Δικαστήριο, ότι είναι αποτελεσματικό και ανάλογο με τον σκοπό βελτιώσεως της οδικής ασφάλειας προληπτικό μέτρο.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσιεύσεώς της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το «[Europe by Satellite](#)» ☎ (+32) 2 2964106